

Rodina prošla v průběhu času proměnou a zdá se, že složitost doby a složitost situace v rodině neumožňuje zcela vytváření bezpečí domova a blízkosti. Člověk je rozrušován, odpadá od svých zásad a často postrádá i smysl. Kde totiž může vztah kdykoliv ukončit, tam se také nemusí namáhat. Naděje proměny člověka dává šanci, že se „vrátí k sobě“ a porozumí zevnitř nutnosti „vyživovat“ stálou péčí své partnerství - manželství, kterému předchází „exkluzivita“ výběru partnera. Kvalita manželství a založení rodiny pak spočívá v „žité lásce“ i přes selhávání, kde se setkávají „dvě svobody“, které si navzájem nabízejí své možnosti, a také víru v Druhého s absolutní nadějí v jeho proměnu a jeho neustálé objevování.

Pochopí-li člověk problém (?), pozná, že je rodina a domov pro dítě tou nej větší hodnotou - nej větším věnem, kde může pomalu růst, a nechat „zakládat“ to původní, lidské, které mu umožní setkání se sebou samým, s celkem světa i s kosmem. V bezpečí domova se pak může odehrát respekt k jinakosti a „zapouštění kořenů do věcí“, díky čemuž je člověk uváděn do pravdy a může vnitřně růst.

Vše prožité se od útlého dětství ukládá v paměťových drahách lidského mozku a v těle, aby se tak vytvořil základ pro budoucnost, ve které v sobě člověk potřebuje otevřít, jen“ jedině: „propasti božství a lidství“, a tím vytvořit prostor pro „vlastní život duše“ - a to je - řečeno slovy J. Patočky „bezpříkladné drama“